

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Tomáše Kocourka a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **Ing. M. Š.**, zast. JUDr. Martinem Vychopeněm, advokátem, se sídlem Masarykovo nám. 225, Benešov, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) R. N., II) Ing. L. N., zast. Mgr. Pavlem Krausem, advokátem, se sídlem Jitřní 8, Praha, III) G. J., o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 11. 2020, č. j. 138663/2020/KUSK-DOP/Svo, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 20. 12. 2022, č. j. 43 A 2/2021-56,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalobkyně se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Praze (dále jen „krajský soud“) domáhala zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 24. 11. 2020, č. j. 138663/2020/KUSK-DOP/Svo, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Vlašim (dále jen „silniční úřad“) ze dne 20. 7. 2020, sp. zn. ODSH/4762/

2019-MaE. Výrokem I tohoto rozhodnutí silniční úřad deklaroval existenci veřejně přístupné účelové komunikace ve smyslu zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), na části pozemku p. č. XA v katastrálním území B.,

který je ve vlastnictví žalobkyně. Výrokem II rozhodnutí nařídil žalobkyni odstranit z deklarované veřejně přístupné účelové komunikace nepovolenou pevnou překážku, a to závoru umístěnou na sloupcích. Rozhodnutí bylo vydáno na základě žádosti jednoho ze spoluvlastníků pozemků nacházejících se v osadě Moravsko ze dne 18. 7. 2019 (v řízení před soudy žadatel nefiguruje, je právním předchůdcem osoby zúčastněné na řízení II). Tato žádost byla podána za účelem zajištění dopravní obslužnosti pozemků v osadě Moravsko, a tedy zajištění výkonu vlastnických práv žadatele a ostatních vlastníků.

[2] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu. Namítala v ní bezdůvodné zkrácení jejích užívacích a vlastnických práv. Tvrdila, že ve správním řízení nebyla prokázána existence tzv. nutné komunikační potřeby, stejně jako údajné veřejné užívání komunikace od 40. let minulého století. Zřízení veřejně přístupné účelové komunikace je dle jejích slov v rozporu s její vůlí, jakož i vůlí dřívějších vlastníků pozemku. Správní orgány se dle jejího názoru měly zabývat alternativními komunikačními možnostmi, a nezhodily tudíž, zda nad oprávněnými zájmy žalobkyně převažuje veřejný zájem spočívající v přístupu na její pozemek. Uvedla, že z výpovědí svědků vyplynulo, že vlastníci okolních pozemků používají k zajištění dostupnosti jinou cestu (tzv. obecní spodní cestu na pozemcích p. č. XB, 557/27 a XC). Další cesta je pak zamýšlena v rámci územního plánu obce B.

[3] Krajský soud se s argumentací žalobkyně neztotožnil a její žalobu jako nedůvodnou zamítl. Uvedl, že z dokazování (výslechu svědků) v rozporu s tvrzením žalobkyně vyplývá, že předmětná cesta je dlouhodobě využívána pro příjezd do osady. Většina svědků jiný přístup vyloučila, někteří připustili možnost příjezdu po okolních lukách, kde však žádná cesta nevede. Nikdo ze svědků nezmínil, že by byl možný přístup po tzv. obecní spodní cestě. Příjezd po louce nelze považovat za rovnocenné alternativní komunikační spojení. Správní orgány se možnými alternativami spojení zabývaly dostatečně, přičemž dospěly k závěru, že alternativa neexistuje. Neobstojí pak ani námitka existence v územním plánu zakreslené přístupové cesty. V místech, kde je cesta zakreslena, se nachází obdělávané pole. Pro určení, zda existuje alternativní přístupová cesta k nemovitým věcem, není rozhodné zakreslení cesty v územním plánu, nýbrž reálný stav v terénu. Dále se soud zabýval existencí souhlasu vlastníka cesty s užíváním cesty veřejností. Z relevantní judikatury dovodil, že souhlas může být i konkludentní a je jím vázán právní nástupce toho, kdo souhlas udělil. V projednávané věci byl souhlas dán právním předchůdcem žalobkyně, a tudíž stále trvá. Závěrem soud konstatoval, že silniční úřad v rámci správního řízení vyslechl řadu pamětníků, kteří shodně vypověděli, že předmětná cesta byla využívána „kam jejich paměť sahá“. Je tedy pravděpodobné, že souhlas s jejím užíváním byl dán ještě dlouho předtím, než pozemek, na kterém se nachází sporná část cesty, nabyt bezprostřední právní předchůdce žalobkyně.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost. Dle jejího názoru nejsou ve vztahu k předmětné cestě splněny pojmové znaky účelové komunikace podstatné pro její deklaraci obsažené v § 2 odst. 1 a § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Uvedla, že v souladu se zásadou proporcionality musí být míra a rozsah omezení vlastnického práva přiměřené ve vztahu k cíli, který omezení sleduje, a ve

pokračování

vztahu k prostředkům, jimiž je omezení dosahováno. Aby bylo možno deklarovat existenci veřejně přístupné účelové pozemní komunikace, musí být konstatován veřejný zájem spočívající v nezbytné komunikační potřebě. Ta je dána jen v případě, kdy neexistují rozumné komunikační alternativy, a to i ty, které kvalitou představují zhoršení komunikačních možností. Dle názoru stěžovatelky není v případě sporné cesty veřejný zájem ve formě komunikační potřeby dán. V této věci cituje rozhodnutí prvorepublikového Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 1932, zn. Boh. A 10017/32. Je toho názoru, že ze svědeckých výpovědí vyplývá možnost užití tzv. obecní spodní cesty na pozemcích p. č. XD, 557/27 a XC v k. ú. B. Navíc platí, že v případě pochybností o existenci souhlasu s užitím cesty jako účelové komunikace je třeba rozhodnout ve prospěch vlastníka pozemku. Stěžovatelka poukazuje na rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2012, č. j. 1 As 32/2012-42, ze kterého má vyplývat, že pokud předmětná cesta není využívána blíže neurčeným okruhem osob, nelze deklarovat veřejný zájem na jejím užívání, a tudíž ani existenci účelové komunikace. Závěr tohoto judikátu se vztahuje i na projednávaný případ. Stěžovatelka zpochybňuje, že předmětná účelová komunikace existuje již od 40. let minulého století, i že se vůbec jedná o komunikaci v režimu zákona o pozemních komunikacích; navíc ji tvoří pouhé „vyjeté koleje“ (přiložena fotografie cesty). Stěžovatelka dále namítla, že ona, ani její právní předchůdci neudělili souhlas se zřízením předmětné účelové komunikace. Za takové situace je možné její vlastnické právo k pozemku omezit v souladu s čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod pouze za náhradu, která jí poskytnuta nebyla. V této souvislosti cituje nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 268/06. Je toho názoru, že v projednávané věci nebyl veřejný zájem na zřízení účelové komunikace prokázán, a pokud existuje, došlo při jeho prosazování k nepřijatelnému porušení proporcionality mezi tímto prosazováním a omezením vlastnického práva stěžovatelky.

[5] Žalovaný se k obsahu kasační stížnosti vyjádřil nesouhlasně a navrhl její zamítnutí. Uvedl, že stěžovatelka pouze opakuje argumenty, které jsou obecného charakteru a které již v minulosti několikrát použila. Námitky týkající se neexistence nezbytné komunikační potřeby vyplývající z možnosti užít alternativní komunikační možnosti považuje žalovaný za vyvrácené a příliš obecné. Za nedostatečně konkrétní považuje žalovaný i námitku, podle níž není prokázáno, že předmětná cesta plnila funkci účelové komunikace již od 40. let minulého století. Přiložením fotografie cesty stěžovatelka pouze potvrdila, že se jedná o cestu viditelnou. Nekonkrétní je i námitka, že stěžovatelka, ani její právní předchůdci neudělili s užíváním cesty jako účelové komunikace souhlas. Tato námitka byla navíc již dříve soudem vyvrácena a stěžovatelka ve své stížnosti s jeho závěry nijak blíže nepolemizuje. Řízení o žádosti bylo vedeno z důvodu nutné komunikační potřeby všech uživatelů komunikace, kdy stěžovatelka ve veřejném užívání bránila závorou. Závěrem svého vyjádření žalovaný uvedl, že požaduje náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti i řízení o žalobě, neboť soudní řízení správní není pokračováním správního řízení. Nepřiznání nákladů řízení žalovanému je v rozporu s ústavními principy rovnosti účastníků soudního řízení. Konkrétně pak žalovaný žádá o náhradu za písemné úkony a za poštovné za zaslání správního spisu.

[6] Osoby zúčastněné na řízení se k obsahu kasační stížnosti nevyjádřily.

III. Posouzení kasační stížnosti

[7] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Nejvyšší správní soud se v první řadě zabýval zákonem stanovenými pojmovými znaky účelové komunikace. V první řadě musí předmětná cesta splňovat znaky pozemní komunikace ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Z tohoto ustanovení vyplývá, že pozemní komunikací je taková dopravní cesta, která je „určená k užití silničními a jinými vozidly a chodci, včetně pevných zařízení nutných pro zajištění tohoto užití a jeho bezpečnosti.“ Odstavec druhý téhož ustanovení pak explicitně jmenuje účelové komunikace jako jeden z druhů pozemních komunikací. Krajský soud ve svém rozsudku zcela korektně citoval rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 10 As 41/2014-39, z něhož vyplývá, že sice neexistuje žádné univerzální pravidlo, ze kterého by bylo možné dovozovat, jaké fyzické parametry by měla pozemní komunikace mít, obecně však postačí, jsou-li v její trase patrné vyjeté koleje. Z podkladů dostupných ve spise je zřejmé, že daná cesta tento parametr splňuje. Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá, že předmětnou cestu tvoří pouze „vyjeté koleje“ a že se nejedná o pozemní komunikaci ve smyslu výše uvedeného zákonného ustanovení. Z těchto dvou námitek pak není zřejmé, zda v nich stěžovatelka vidí obsahovou souvislost (tedy zda pouhé „vyjeté koleje“ považuje za nedostatečné pro splnění podmínky existence pozemní komunikace, či zda se jedná o dvě samostatné námitky). Tuto námitku (či námitky) však stěžovatelka nevznesla v řízení před krajským soudem, ačkoli tak učinit zcela jistě mohla. Jedná se tedy o nepřipustné námitky ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., jimiž se Nejvyšší správní soud nemůže věcně zabývat. Z výše citované judikatury nicméně jasně vyplývá, že tyto stěžovatelkou předložené argumenty nemohou z věcného hlediska, pomine-li Nejvyšší správní soud značnou míru jejich obecnosti, obstát.

[10] Dále musí daná dopravní cesta splňovat podmínku uvedenou v § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Podle ní „účelová komunikace je pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků.“ Fakt, že předmětná cesta slouží vlastníkům některých nemovitých věcí v osadě Moravsko pro jejich potřeby a ke spojení těchto nemovitých věcí s ostatními komunikacemi, nebyl v řízení před krajským soudem, jakož ani ve správním řízení stěžovatelkou zpochybňován. Ze spisového materiálu pak vyplývá, že výše uvedený účel daná cesta skutečně plní.

[11] Další podmínky, které musí být k deklaraci účelové komunikace splněny, byly dovozeny judikaturou. Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/2006, dovodil, že ve vztahu k dané cestě musí existovat nutná komunikační potřeba, tedy neexistence alternativního odpovídajícího přístupu k nemovitým věcem. Alternativní

pokračování

cesta pak musí v době, kdy je existence účelové cesty zkoumána, skutečně existovat a musí mít v základních technických parametrech srovnatelné kvality (viz rozsudek NSS ze dne 16. 3. 2010, č. j. 5 As 3/2009-76).

[12] V projednávaném případě je zřejmé, že alternativní komunikace, která by splňovala výše jmenované podmínky, neexistuje. Stěžovatelka opakovaně argumentuje „obecní spodní cestou“, kterou mají vlastníci využívat k přístupu ke svým nemovitým věcem, což má vyplývat z některých svědeckých výpovědí. Tento argument má však několik podstatných trhlin, z nichž na některé výstižně upozornil již krajský soud. „Cesta“ vedoucí na pozemcích p. č. XD, 557/27 a XC totiž vede přes louku, přičemž ze satelitních snímků je patrné, že není tvořena žádnými vyjetými kolejiemi ani jinou úpravou, která by po ní umožňovala efektivní pohyb vozidel. Totéž platí i pro okolní pole, která jsou dle výpovědí občasné využívána některými svědky k příjezdu do osady. Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že vozidly je zpravidla možné jet i po loukách a polích; v obdobích, kdy jsou pole osázena či osetá plodinami a louky neposečené nebo kdy jsou nevhodné přírodní podmínky a louky jsou podmaččené a rozbahněné, to však možné spíše nebude. Stěžovatelkou namítaná cesta tedy nemůže dosahovat technických kvalit cesty sporné. Namítá-li navíc stěžovatelka v kasační stížnosti současně, že sporná cesta je tvořena pouze vyjetými kolejiemi, a nedá se považovat ani za pozemní komunikaci, načež považuje za vhodnou alternativu spojení vedoucí po nezpevněné louce, je její argumentace nelogická (vnitřně rozporná), a tudíž zcela nepřesvědčivá. Ze svědeckých výpovědí navíc nevyplývá, že by byla „obecní spodní cesta“ využívána k obsluze předmětných nemovitých věcí. Někteří svědci sice uvedli, že za vhodných podmínek se ke svým nemovitým věcem dopravují po polích, což však na posouzení věci nemůže nic změnit. Tyto spíše improvizované cesty totiž nemohou technickými parametry dostat cestě sporné.

[13] Další judikatorně dovozenou podmínkou je souhlas vlastníka nemovité věci, po které má účelová pozemní komunikace vést. Tento souhlas pak může být i konkludentní, jenž je dán, pokud vlastník po určitou dobu nebrání veřejnosti v užívání cesty. Aby veřejnost cestu užívat nemohla, musí vlastník naopak vyslovit kvalifikovaný nesouhlas (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 2942/2010). Výslovný ani konkludentní souhlas nemůže být následně odvolán, a to ani právním nástupcem vlastníka pozemku, kterého souhlas rovněž zavazuje (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2012, č. j. 1 As 32/2012-42). Jestliže existují pochybnosti o udělení souhlasu, je třeba rozhodnout ve prospěch vlastníka. Za takové situace je omezení jeho vlastnického práva uskutečnitelné pouze za současného poskytnutí adekvátní náhrady (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2011, č. j. 2 As 44/2011-99). Se souhlasem vlastníka jako podmínky pro deklaraci účelové cesty souvisí i tzv. domněnka věnování cesty k veřejnému užívání (viz teze věnování k veřejnému užívání vyslovená již v prvorepublikovém rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 1932, zn. Boh. A 10017/32). Tato domněnka představuje konstrukci, podle které „*existuje-li zde naléhavá komunikační potřeba, pro kterou je určitá cesta od nepaměti užívána veřejností, přičemž (zejména právě pro dlouhodobost užívání) nelze již zjistit, zda některý z předcházejících vlastníků s obecným užíváním vyslovil souhlas, jedná se o veřejně přístupnou účelovou komunikaci (samozřejmě za současného naplnění dalších zákonných znaků)*“ (srov. rozsudek

NSS ze dne 2. 5. 2012, č. j. 1 As 32/2012-42, nebo rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2009, č. j. 5 As 27/2009-66).

[14] Nejvyšší správní soud konstatuje, že v projednávané věci nemůže být sporu, že k veřejnému užívání cesty byl dán souhlas předchozím vlastníkem pozemku p. č. XA, společností DZS Struhařov, a. s., a to před rokem 2014. Tento souhlas lze označit za konkludentní a jeho existence nesporně vyplývá ze svědecké výpovědi zástupce této společnosti. O existenci souhlasu tedy nepanují žádné pochybnosti. Pokud na nějaké konkrétní skutečnosti, které by pochybnosti zakládaly, chtěla stěžovatelka poukázat, mohla tak v kasační stížnosti učinit, k čemuž nepřistoupila. Vzhledem k výše citované judikatuře pak není třeba hlubšího prokazování délky trvání veřejného užívání předmětné cesty, neboť existuje jasný doklad o existenci souhlasu.

[15] Není zřejmé, z čeho stěžovatelka usuzuje, že cesta byla užívána bez souhlasu přechozích vlastníků pozemků, neboť z výše uvedených okolností vyplývá opak. Stěžovatelka nejspíš vychází mylně z toho, že je určující její osobní postoj k veřejnému užívání komunikace, resp. postoj jejích příbuzných, od nichž pozemek nabyla. Pomíjí však, že i společnost DZS Struhařov, a. s. je třeba považovat za jejího právního předchůdce, stejně jako osoby, které pozemek vlastnily ještě před uvedenou společností a které podle výpovědi svědků nebránily v užívání cesty veřejnosti. Nejvyšší správní soud rovněž podotýká, že velmi obecně formulovaná námitka týkající se tvrzené neexistence souhlasu byla uspokojivě vyvrácena již ve správním řízení a řízení před krajským soudem. Stěžovatelka tuto námitku nijak dále v kasační stížnosti nerozvádí ani jakkoli nepolemizuje se závěry krajského soudu. Nejvyšší správní soud tedy ve shodě s krajským soudem odkazuje na závěry plynoucí z rozsudku NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, podle kterého *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují.“*

[16] Nejvyšší správní soud se dále zabýval stěžovatelčinou námitkou, že v řízení nebyla prokázána existence předmětné cesty již od 40. let minulého století. Vzhledem k výše učiněným závěrům však tato námitka není schopná cokoli změnit na samotném posouzení věci, neboť není z hlediska určení existence veřejně přístupné účelové komunikace vzhledem k později udělenému souhlasu relevantní. Z leteckých snímků pořízených v letech 1938, 1949 a 1953, které jsou přílohou žádosti, je navíc předmětná cesta jasně zřetelná. Žalovaný ve svém rozhodnutí poukázal na to, že tvar a umístění komunikace na pozemcích v dané lokalitě, jak je zachycena v historických snímcích, odpovídá stávající trase pozemní komunikace.

[17] Stěžovatelka rovněž tvrdí, že v projednávané věci nebyl veřejný zájem na zřízení účelové komunikace prokázán, a pokud existuje, došlo při jeho prosazování k nepřipustnému porušení proporcionality mezi tímto prosazováním a omezením jejího vlastnického práva. Nejvyšší správní soud k této námitce uvádí, že veřejný zájem na deklaraci veřejně přístupné účelové komunikace spočívá právě v nutné komunikační potřebě, jejíž existence byla v projednávané věci dostatečně prokázána. Lze odkázat na již zmíněný

pokračování

rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2011, č. j. 2 As 44/2011-99, ve kterém je uvedeno, že „v souladu se zásadou proporcionality musí být míra a rozsah omezení přiměřené ve vztahu k cíli, který omezení sleduje, a ve vztahu k prostředkům, jimiž je omezení dosahováno. Aby mohlo dojít k deklaraci existence konkrétní veřejně přístupné účelové pozemní komunikace, musí být dostatečným způsobem zjištěn veřejný zájem na obecném užívání takové komunikace. Tento zájem spočívá právě v nezbytné komunikační potřebě, kterou by tato komunikace zajistila, za předpokladu, že neexistují komunikační alternativy, o nichž je možné ještě rozumně uvažovat.“

[18] Stěžovatelka dále poukázala na rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2012, č. j. 1 As 32/2012-42, ze kterého dovozuje, že pokud předmětná cesta není využívána blíže neurčeným okruhem osob, nelze deklarovat veřejný zájem na jejím užívání, a tudíž ani existenci účelové komunikace. Dle jejího názoru je předmětná cesta využívána pouze vlastníky nemovitých věcí v osadě Moravsko, tudíž omezeným okruhem konkrétních osob. Dále tvrdí, že tuto skutečnost namítá opakovaně. Nejvyšší správní soud k této námitce uvádí, že není pravdou, že by stěžovatelka výše uvedené namítala konstantně. Námitka, že předmětnou cestu využívá pouze omezený okruh osob (nikoliv tedy veřejnost), totiž není obsažena v žalobě a nebyla uplatněna ani později v řízení před krajským soudem, ačkoliv tomu nic nebránilo. Ze žaloby naopak vyplývá, že stěžovatelka skutečnost obecného užívání cesty nijak nezpochybňuje. Jedná se tedy o nepřipustnou námitku ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., kterou se Nejvyšší správní soud nemůže věcně zabývat.

[19] Závěrem Nejvyšší správní soud podotýká, že stěžovatelčina kasační stížnost je tvořena zejména argumenty, které již v prakticky totožném obsahu i formě uplatnila v předchozím správním řízení a řízení před krajským soudem. Správní orgány i krajský soud se s těmito argumenty vypořádaly v dostatečné míře. Stěžovatelka se závěry soudu nijak blíže nepolemizuje, a nepřináší tedy žádné nové argumenty, které by dále rozvíjely argumenty použité v žalobě. Zbytek kasační stížnosti je tvořen námitkami, které stěžovatelka neuplatnila v žalobě vůbec, ač jí v tom nic nebránilo, a jsou tudíž nepřipustné.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Současně podle § 60 odst. 1 věty první ve spojení s § 120 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Stěžovatelka v něm neměla úspěch, a tudíž jí náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalovanému v řízení nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud tedy jeho žádosti o přiznání náhrady nevyhověl (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47).

[21] Výrokem III. tohoto rozsudku Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s. o náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení tak, že nemají právo na náhradu nákladů. V řízení o kasační stížnosti jim totiž nevznikly vůbec žádné náklady, Nejvyšší správní soud jim nadto neuložil žádnou povinnost.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. května 2023

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu